

Preek ds. T.J. Keegstra – H.C. Zondag 33

Ps. 143 : 1, 2, 5, 9

Ps. 57 : 4, 5

Ps. 124 : 1, 2, 3

Ps. 34 : 1, 2, 4

Ps. 34 : 5, 6, 7, 8

Lezen: Rom. 7 : 13 - 26 en 2 Tim. 3 : 1 - 9

Tekst : H.C. Zondag 33

Gemeente van de Here Jezus Christus,

Het zal u niet verbazen dat ook deze zondag niet meer populair is vandaag. Want ook wat we hier belijden maakt ons afhankelijk van God.

Wij kunnen ons niet bekeren.

En we willen het niet, zeggen onze Leerregels, zonder de genade van de Geest die ons opnieuw geboren doet worden.

Vandaag weet men beter, en men zegt 'Met het heldere licht en de fijngevoeligheid' die voortkomt uit echte liefde, moeten we 'onderscheiden waarop het aankomt.' En als je daarbij goed gebruik maakt van de Bijbel dan zal de Geest je de nieuwe wet voorhouden, die vrede en leven geeft.

Ziet u?

Men heeft geen God meer nodig.

Men kan het zelf.

De Geest geeft hoogstens wat leiding.

En de zedelijke ontwrichting is er naar! Waarom?

Omdat ontkend wordt wat de Bijbel ons leert, dat we dood zijn in onszelf.

Waar zullen wij dan de kracht vandaan halen om rechtsomkeert te maken?

Hier geldt heel beslist wat de Here Jezus zegt in Joh. 15: "Zonder Mij kunt u niets doen."

Hij moet ons vernieuwen.

En Hij doet dat door de heilige Geest.

De boodschap van de preek is voor u samengevat onder het thema:

Leven in de ware bekering is leven:

1. Naar God
2. Uit God
3. Voor God

1. Een preek dus over de bekering. Of iets preciezer over de ware bekering.

Dat 'ware' moet echt er bij.

Want, zegt Paulus, er is ook een schijnbekering.

Bekering die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochent.

En hij voegt er aan toe dat wie dat doen, op een afstand gehouden moeten houden.

Blijkbaar zijn ze dus gevaarlijk voor ons. Waarom?

Dan moet u even op het verband letten van 2 Tim. 3.

Paulus schrijft daar dat er in de 'laatste dagen' zware tijden zullen komen.

De mensen zullen dan 'zelfzuchtig' zijn, "geldgierig, pochers, vermetel, kwaad sprekend, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar" en al die andere dingen waarvan we gelezen hebben.

Die woorden lijken haast geschreven voor vandaag.

Wat is er een zelfzucht, een hebzucht en een genotzucht!

De verhoudingen lijden daaronder. Ook de gezinsverhoudingen.

En dan, zonder overgang, heeft Paulus het over die schijnvromen die we ook op een afstand moeten houden.

Ook! Dat woord geeft aan dat hij niet meer over die zelfzuchtige mensen spreekt, maar over anderen.
Over mensen niet van buiten maar mensen in de kerk.
Ze lijken christenen, maar ze zijn het niet.
Ze hebben een schijn van godsvrucht.
Het zijn, om zo te zeggen, twee-walletjes mensen.
Van de kerk en van de wereld.
Uiterlijk zijn ze van de kerk maar met hun hart zijn ze van de wereld.
Naar buiten beheerst door de heilige Geest, van binnen door de tijdgeest. Daarom zijn ze gevaarlijk. Het is de tijdgeest in de kerk.
Kijk, en nu moet u *niet* meteen op zij kijken naar deze of naar die!
Want uiteindelijk hebben we allemaal iets van die twee-walletjes mentaliteit: de kerk wat, de wereld wat.
Wandelen door de Geest en toegeven aan je vlees. Wat staan die twee vaak tegenover elkaar! Zo komt het dat dat we niet doen wat we willen.
Dat bedoelt de catechismus nu ook met die oude en die nieuwe mens.
Dat zijn niet 2 mensen.
Ook niet 2 levensperiodes.
Maar het is waarover Paulus klaagt in Rom. 7:
"Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens het kwade, dat doe ik."
"Als ik het goede wens te doen, is het kwade bij mij aanwezig." Want "in mijn leden zie ik een andere wet die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij tot krijgsgevangene maakt van de wet van de zonde, die in mijn leden is. Ik ellendig mens!"
Dat is het. Terwijl die ene mens er is, is de andere er ook.
De oude mens die naar de zonde dringt, en, de nieuwe die vreugde heeft in, en die blij is met de wet van God.
De oude mens is de zonde die door Gods beschikking nog altijd in ons leven nawerkt.
Wat kun je het daar moeilijk mee hebben.
Dan klaag je: Ik ellendig mens!
Wie kan mij verlossen van het lichaam van deze dood?
Dat is echt niet om met een schouderophalen aan voorbij te gaan.
Die oude mens, dat is de vijand in je hart. En daarom zo gevaarlijk.
Geen wonder dat de Bijbel er zo vaak tegen waarschuwt.
Ef. 4: Wandelt niet langer als de heidenen. Maar gij, geheel anders.
Col. 3: Doodt de leden die op de aarde zijn: Hoererij, onreinheid, hartstocht, boze begeerte en de hebzucht die niet anders is dan afgoderij."
Dat zijn teksten om nooit te vergeten.
Want in die teksten gaat het om ons leven!
Daarom zegt de catechismus ook, dat die oude mens moet afsterven.
Hij moet de dood in. Weg met de zonde.
Haat de duisternis, het leven in de dood, waarin u vroeger gewandeld hebt.
Keer u af van die weg. Bekeer u.
En als we dat doen dan staat meteen de nieuwe mens in ons op.
Die is niet een ideaal, een droomwens, een krachtfiguur of een geloofsheld. Ook niet de mens van de toekomst.
Nee, die mens zijn wij zelf voor zover we door de heilige Geest weer de wil van Vader doen.
We zijn echt niet klaar als we ons leven een beetje hebben opgepoetst.
Netjes en fatsoenlijk leven is echt niet altijd een blijk van bekering.
Wat kun je soms tevreden zijn met jezelf.
Je gaat naar de kerk.
Je pleegt je godsdienst.
Maar intussen leef je je eigen leven.
Je geeft toe aan de begeerten van je vlees.
Zonder biddend te wandelen door de Geest. Twee walletjes!
Daartegen komt Paulus ons waarschuwen voor een wereld met veel schijnvroomheid, die God wil laten zien dat we in de geest van Jezus best nog wat presteren kunnen.

Die vroomheid speelt in op onze twee-walletjes politiek.
Denkt daarom nooit: Och, het valt wel mee. Ik sta aan de goede kant. Ik zit in de ware kerk.
Het criterium is niet dat u goed zit.
Maar of u goed leeft.
Op die goede plaats als ware christenen leeft.
Zo niet, dan bent u een gevaar voor uzelf.
Maar ook voor uw broeders en zusters.
En niet te vergeten voor uw kinderen.
Bent u ware christenen? Jullie?
Hoe?
De catechismus zegt het: als u oprecht bedroefd bent dat u God door uw zonden vertoornd hebt.
Dat is iets anders dan dat u ergens spijt van hebt.
U hebt een slechte beurt gemaakt en dan vraagt u zich af, wat de mensen wel van u zullen zeggen.
Dat is de droefheid naar de wereld. Die kijkt naar de mensen.
Oprechte droefheid kijkt naar God. Wat zegt Hij er van?
En dan krijg je er last van dat je telkens weer doet wat Hij niet goed vindt. Dat je Hem daarmee pijn doet!
Je wilt dat dit anders wordt: Ik ellendig mens, wie kan mij verlossen?
Oprechte droefheid is: Verdriet hebben dat je God verdriet doet.
Omdat uw en jouw leven nog zo naar het vlees is.
En nog zo weinig geheiligd is door de Geest.
Je gaat ook de zonde haten.
Dat is meer dan laten.
Dat vind u ook in de wereld.
Men laat het verkeerde na omdat het niet 'beschaafd' is.
Over een paar jaar is dat misschien anders.
Maar nu nog niet. Dus doe je het niet.
Zo praten de mensen. Je doet wat beschaafd is.
Je rekent met wat mén ervan denkt.
Ware bekering kijkt naar God. Naar wat Hij zegt.
Is het 'Nee' dan laat je het niet alleen, je haat het.
Je wilt er niks meer mee te maken hebben.
In je jeugd niet. In je puberteit niet.
In het huwelijk niet. Op uw oude dag niet. Nooit!
We mogen in ons leven nooit aan iets vast houden om onszelf.
Ook jullie, niet, jongelui.
Je kunt niet zeggen: Ik ben nu nog jong. Dat komt later wel.
Gods verlossing raakt ons hele leven.
We moeten altijd tegen dat kwaad in: van de wieg tot het graf.
Daarom spreekt de catechismus van een 'hoe langer hoe meer haten'.
Het blijft je heel je leven bezig houden.
Het is een dagelijkse strijd om in te gaan door de enge smalle poort.
Met vallen en opstaan.
Maar toch zo dat je de zonde steeds minder verdragen kunt.
Je gaat die ontvluchten.
Dat is niet het meest bekende woord uit ons geloofsboek.
Liever volgen we de regel van: Beproeft alles en behoudt het goede.
Dat is zo'n heerlijke uitvlucht voor het vlees.
Je hebt dan een mooie smoes om van die twee wallen te eten.
De Bijbel kent dat niet.
Zij zegt: Ontvlucht de zonde. Breek er mee.
Zelfs meteen na dat veel geciteerde zinnetje dat we ons beproeven moeten. Paulus voegt daar meteen aan toe: Onthoud je van elke vorm van kwaad!
Dat noemt hij vroom. Dapper!

Geen wonder. Want wie dat doet, vlucht weg van zichzelf en van de zonde, en hij vlucht naar de Here toe.
Hij overwint zichzelf. Hij verloochent zichzelf.
En het leven wordt hem een feest. Een vreugdeleven!
Een hartelijke vreugde in God door Christus.
Men denkt soms dat leven uit de bekering somber is.
Nota bene: Gij geheel anders!
Je mag ook niks. Nietwaar, jongelui? Zo zeg je dat.
En de ouderen ook: Niks mag.
En intussen mag je het fijnste dat een mens zich denken kan:
Leven als kind van God!
Daarvoor ben je vrijgekocht!
Door Christus. Met zijn bloed!
Vrij van de ijdele, zinloze wandel waarin onze vroegere voorouders geleefd hebben.
Mensen, wat waren zij bang!
Zoals men in de wereld bang is. Wat zal morgen brengen?
Een christen zegt: Morgen is Gods dag. En overmorgen ook.
En straks is er de nieuwe wereld.
Is dat somber? Een gareel van: Dit mag niet en dat niet?
Nee, dat is pas leven! Want je leeft uit Christus. En Hij is het leven.
Leven uit Hem is daarom vrijheid en blijheid.
Zo zegt Hij dat zelf: "Indien de Zoon u heeft vrijgemaakt, bent u werkelijk vrij." (Joh. 8)
Het is Pasen geweest! Hij heeft overwonnen.
Het oude is voorbijgegaan. Het nieuwe is gekomen.
De nieuwe wereld van de toekomst!
Doe toch niet, broeders en zusters, jongens en meisjes, alsof blijdschap iets van de wereld zou zijn.
Prik door de blijdschap van de wereld heen. Dan ziet u ellende en angst.
Want met al haar feesten is de wereld dood.
Maar van die dood zijn wij door genade verlost!
We mogen leven in de vrijheid van de kinderen van God.
Dus kunnen we elke dag ons in Hem verblijden.
Zoals ook Paulus zegt: Verblijdt u in de Here te allen tijd.
Leven voor God is een feestleven.
Zelfs als je moet laten wat de wereld doet.
Want u en jij hebt Hem lief die jou eerst heeft liefgehad.
Dan vind je het toch fijn om naar de wil van God in alle goede werken te leven?
Je vraagt daar dan om: Leer mij, Vader, willen wat U wilt.
In Christus. Door uw Geest.

2. Dat is het tweede: Onze bekering is uit God.
Want u begrijpt: ons zo bekeren kunnen we van onszelf niet.
Het is dat het radicaal en totaal anders moet met ons.
Met ons hart en ons leven.
Die moeten beiden weer 100% voor God zijn.
"De goddeloze verlate zijn weg en de ongerechte man zijn gedachten. En hij bekere zich tot de Here. Dan zal Hij zich over hen ontfermen. En tot God. Want Hij vergeeft veelvuldig." (Jes. 55)
Je bekeren is kort en goed: een nieuw begin maken. Uiterlijk en innerlijk. Onze 'weg' - ons leven - moet anders worden.
En onze gedachten moeten veranderen: ons hart!
We moeten helemaal weg van de zonde en terug naar God.
Maar we zijn in zonden ontvangen en geboren.
Daarom willen en kunnen we niet terugkeren tot God.
Wij kunnen ook in onze verdorven natuur geen verbetering brengen.
We kunnen ons ndaarop zelfs niet richten. (DL III/IV, 3)
Zelf kunnen we hoogstens wat restaureren.

Nieuwbouw is er beslist niet bij. En om die nieuwbouw gaat het.
Ons levenshuis moet van de grond af aan weer worden opgebouwd.
Inclusief het fundament!
Daar zit de grote fout van het moderne evangelie.
Dat evangelie wil de mens het zelf laten doen.
Met zijn fijngevoeligheid en zijn welwillendheid moet hij onderscheiden waarop het aankomt.
Hij moet zelf uitmaken, hoe hij zichzelf en de wereld kan verbeteren.
O zeker, aan de hand van de Bijbel.
Het moet gebeuren 'in de geest van Christus'.
Dat wil de heilige Geest door die Bijbel je leren.
Maar jij doet het zelf!
We zien waar dit op uitloopt.
Alles wordt goed gepraat.
Dat komt doordat men weigert te erkennen dat restauratie onvoldoende is en in ons leven om nieuwbouw gaat. Die is zonder Christus onmogelijk.
Hij is ons nieuwe begin.
Hij vernieuwt ons door zijn roepende Geest en zijn scheppende Woord.
Hij werkt in ons het willen en het werken naar zijn welbehagen.
Om dan meteen te zeggen: Werk nu je eigen behoud met vreze en beven!
Hier komt het op aan dat we dat aanvaardden.
Dat we Christus' verlossing aanvaardden.
Dat we gaan rusten in, en alles verwachten van die verlossing.
In zijn kruis waaraan onze oude mens met Hem gekruisigd is.
Rusten ook in de vreugde van Pasen dat we door zijn kracht worden opgewekt tot een nieuw leven.
Dan ziet u het wonder van uw leven gebeuren dat u anders wordt dan u bent van uzelf.
En uw leven wordt een feest:
Het feest van het wonder dat u die in zonde ontvangen en geboren bent, zich toch bekeert. Uit genade! Door het geloof in Hem!
Nee, dan is niet meteen alle zonde weg.
Er is ook in de kerk nog veel zonde.
Want God verlost ons in dit leven nog niet helemaal van het vlees en van het lichaam van de zonde. (DL V,1)
Opdat we steeds weer de toevlucht tot de Christus zullen nemen. En zo behouden worden!
Als u het moeilijk hebt met een zonde, broeders en zusters, dan is dat niet een kwestie van: Nu even hard er tegen aan.
Nee, dan moet u weer naar Christus toe.
U moet geloven dat Hij die zonde heeft overwonnen.
En die wil overwinnen. Ook in uw leven.
Als U, ook jullie jongelui, het te kwaad hebt met de hartstochten van je vlees, dan is er maar één ding dat je sterk maakt: Vlucht naar de Here Jezus. Hij maakt je overwinnaar met Hem.
Begin van alle bekering is ons geloof.
En dagelijkse bekering is: elke dag vechten tegen de zwakheid van dat geloof. En dan naar Hem toe.
Vooral op zondag, in de kerk.
Want daar begint het, zegt Paulus: "Zo is dan, wie in Christus is een nieuwe schepping. Het oude is voorbijgegaan, zie het nieuwe is gekomen. En dit alles is uit God die door Christus ons met Zichzelf verzoend heeft en ons de bediening van de verzoening gegeven heeft."
Het peil van uw leven in de week wordt bepaald door het peil van uw kerkgang op de zondag.
Want in de kerk tilt de Here Jezus uw leven uit de diepte van de zonde, en vernieuwt Hij het door zijn Geest.

En dan breekt de kracht van de verlossing zo in uw leven door dat het u een lust wordt om naar de wil van God in alle goede werken te leven.

3. Dat is het derde: De bekering is leven voor God.

Want wat zijn goede werken? Alleen die uit waar geloof gedaan worden.

Ziet u?

Het gaat om dat geloof. We moeten altijd weer naar Hem.

Daarom noemt de Here Jezus het geloof ook het goede werk bij uitnemendheid:

"Dit is het werk van God dat gij gelooft in Hem die Hij gezonden heeft." (Joh. 6)

Door dat geloof zie je in je leven de liefde opbloeien.

En vrede en blijdschap en lankmoedigheid en al die vruchten uit Gal. 5.

Wie in Mij blijft, zegt de Here, draagt veel vrucht.

Het paradijsleven wordt weer zichtbaar. Een leven naar Gods wil. En tot zijn eer!

Daarom houden we vast, tegen die stroom in van de nieuwe theologie, dat Gods oude wet voor ons van beslissende betekenis is.

De feestregel van de dankbaarheid. Net als in het paradijs.

God zelf schrijft die regel weer in onze harten door zijn Geest.

En zo wordt het een feest om niet meer zelf de koers van ons leven te bepalen. Maar om die door Vader te laten bepalen.

Zijn wet in ons hart wordt de lofzang van ons hart.

We kunnen en willen niet anders meer dan als rijke en blijde kinderen Hem naar die regel eren.

Om die eer gaat het toch.

Het eerste is niet onze, maar Vaders blijdschap.

Hij verblijdt zich over kinderen die Hem eren.

Zelfs over die ene zondaar die zich bekeert.

Want in diens leven ziet Hij terugkomen de stijl van het paradijs.

Daarom zond Hij zijn Zoon: opdat die stijl weer te zien zou komen.

Daarom vernieuwt Hij ons ook door zijn Geest en Woord.

We moeten weer paradijskinderen worden!

Mensen, hoe geweldig!

Wij, met ons onmogelijke begin, laten weer iets zien van de stijl van Gods begin. Dat bewerkt Vaders liefde in de Here Jezus Christus.

Niet om ons. Maar om Hem.

Opdat Hij weer eer zal ontvangen.

Dus niet als een prestatie van onze kant,

Maar door de Here Jezus.

Hij werkt naar Vaders welbehagen het willen en het werken in ons.

Zo wordt het feest. Voor Vader: Zijn kinderen gaan Hem weer dienen.

En ook voor ons. Want Gods goedheid straalt ons toe.

We weten ons op weg naar het feest van Vader en ons samen op de nieuwe aarde.

Het bruiloftsfeest.

Amen.